

BRNEŇSKÝ' EVANGELICKÝ' MEŠIČ'YNI'K

70

SETKÁVÁNÍ'

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel, kostel J. A. Komenského (Červený kostel)

Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332

email: ccebrno1@atlas.cz,

<http://www.cervenykostel.cz>

kazatelé: Jiří Gruber - senior, Olga Tydlitátová

seniorátní farář: Jiří Šimsa

kurátor: Václav Matoulek

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469

email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>

kazatelé: Jaroslav Vítek, Ondřej Kolář

kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420

email: husovice@evangnet.cz, <http://husovice.evangelnet.cz>

kazatel: Štěpán Hájek

kurátor: Vladimír Zikmund, seniorátní kurátor

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052

email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>

kazatel: Pavel Kašpar, náměstek synodního seniora

kazatelka: Romana Špačková, kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE – středisko v Brně

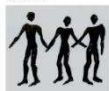
Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401

email: brno@diakoniecce.cz

<http://brno.diakonie.cz>

ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2009 (XI). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10x ročně s finanční podporou Magistrátu města Brna. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Adresa redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6

ÚVODNÍK

V letošním roce je tomu dvacet let, kdy Češi mohli slavit vánoční svátky poprvé po dlouhé době ve svobodné zemi, která se v listopadu 1989 zbavila komunistické diktatury.

Prožíval jsem tu dobu očima desetiletého dítěte. Ve škole se přerušovala výuka a sledovali jsme přímé přenosy z demonstrací. Vnímali jsme to nadšení a radost lidí na ulicích. Lidí, kteří nosili trikolóry, odznaky Občanského fóra, zpívali národní hymnu. I jako malé děti jsme vnímali, že se děje něco velkého.

Pamatuji si, jak se před těmi prvními polistopadovými Vánoce tatínek vydal spolu s tisíci dalšími Brňany do Vídně a jak nám vyprávěl o vřelém přijetí, kterého se tam Čechům dostávalo. Jak přespávali u úplně neznámých lidí, kteří je hostili. Pod stromečkem jsem pak našel sen všech tehdejších kluků – digitálky.

Obrovský význam, které tehdejší zrození nového demokratického státu mělo právě pro mou generaci a způsob prožívání našich životů, jsem si začal uvědomovat a oceňovat je až s odstupem času. Byli jsme první ročník „neposkrvněný“ povinnou ruštinou a jsme tak dnes schopni se díky angličtině domluvit prakticky všude na světě. Mohli jsme studovat školy, které jsme chtěli (včetně stáží v zahraničí). Volíme si zaměstnání, která nás baví a ke kterým máme předpoklady. Směli jsme chodit do kostela bez starosti z jakékoli formy postihu. Smíme říkat, co chceme a kde chceme. A tak nějak jsme si vědomi toho, že tyto skutečnosti, které našim rodičům připadaly jako zázrak, byly možné právě díky oněm událostem z konce roku 1989, na rozdíl od generace našich následovníků, které je již berou jako naprostou samozřejmost a nenesou si prakticky žádné osobní stigma komunistické minulosti. Sametová revoluce je pro ně stejnou součástí historie jako pro nás srpen 68.

Necelých dvacet let života ve svobodě bylo naposledy dopřáno prožít našim předkům za první Československé republiky. Tehdy bylo toto období ukončeno nástupem nacistické diktatury k moci. Přesto na něj Češi dodnes vzpomínají jako na bájně období svobody. V současné době tak smíme být součástí jednoho z nejpříznivějších období v dějinách našeho národa. Naše republika se během uplynulých dvaceti let změnila k nepoznání. Připojením k Evropské unii jsme se pak stali definitivně součástí západní demokratické politické kultury.

Myslím, že to vše je potřeba si připomínat. Uvědomovat si tyto skutečnosti a být za ně Pánu Bohu vděční. Píši to s plným vědomím toho, že člověk je tvor nedokonalý a hříšný a taková je i celá naše společnost. S vědomím míry korupce, protekce a s nimi spojeného demokratického deficitu naší společnosti; s vědomím rozmarů a problémů tržních mechanismů včetně často drsného sociálního dopadu na jednotlivce; s vědomím stále ještě ne zcela zformované občanské společnosti a ohýbání práva na různé strany; s vědomím nenaplněných očekávání a ambicí církví. Toto vše je realita, která na nás dnes a denně kouká z novin, realita, která nás obklopuje. Pokud si tuto realitu uvědomujeme, trápí nás, není nám lhostejná a zasazujeme se ve svých

životech o její zlepšení, bereme na sebe odpovědnost za naše životy i věci veřejné, pak ony události před dvaceti lety nebyly zbytečné.

Za celou naši redakci bych chtěl všem čtenářům Setkávání popřát pokojné prožití dvacátých vánočních svátků ve svobodné zemi a do roku 2010 Boží požehnání.

Jan Soběslavský ml.

BYLO

Volební konvent

Seniorátní shromáždění brněnského seniorátu, které v sobotu 7. listopadu zasedalo v Blahoslavově domě, se neslo ve znamení voleb do různých seniorátních funkcí. Vybírám z nich alespoň ty nejdůležitější. Především byli zvoleni členové seniorátního výboru: novým seniorem se stává Jiří Gruber, nastupující po dlouholeté službě Pavla Kašpara, který na sebe bere členství v synodní radě naší církve. Náměstkem seniora byl zvolen Ondřej Titěra. Do funkce seniorátního kurátora byl znovu zvolen Vladimír Zikmund, podobně jako jeho náměstek Miroslav Maňák. Staronovou seniorátní farářkou se po téměř šesti letech mateřské dovolené stává Marta Židková, která začne sloužit od jara příštího roku, prozatím na

třetinový úvazek. Dosavadní seniorátní farářka Romana Špačková nastupuje do sboru Brno-Židenice, kde bude druhou farářkou z důvodu většího zaneprázdnění bratra faráře Pavla Kašpara coby druhého náměstka synodního seniora. Do předsednictva seniorátní Jeronýmovy jednoty byli znovu zvoleni bratři Jaroslav Kučera a Jaromír Klimek, jejich náhradníci budou bratr Miloš Dědič a sestra Jarmila Řezníčková.

Zatímco volby probíhaly poměrně hladce a bez delších rozprav, větší diskusi vyvolal návrh synodní rady na změnu církevního zřízení, k němuž se konvent měl vyjádřit. Tato změna se týká činnosti pastýřských rad a odvolacího senátu. Konventuálové se ve své většině v této věci zdrželi hlasování, protože shledali, že pro odpovědné stanovisko k návrhu by nejprve potřebovali podrobné vysvětlení důvodů a cílů předpokládaných změn. Takovou důvodovou zprávu jsme ale nedostali k dispozici, a proto jsme sotva mohli posoudit smysl a případné dopady projednávaného návrhu. Z dalších bodů programu nelze opomenout schválení seniorátního rozpočtu na rok 2010, stejně jako seniorátních a celocírkevních repartic na příští rok.

Na pořadu dne bylo i několik dalších obecnějších, „celocírkevních“ témat. S pozoruhodným příspěvkem o mládeži (nejen) brněnského seniorátu vystoupil bratr farář Filip Keller. Často kladenou otázku, k čemu je sborům užitečná mládež, je podle něj potřeba obrátit a ptát se spíše, co mohou sbory mládeži nabídnout. Mládež sama totiž svými aktivitami – byť se některým může zdát,

že s životem sboru příliš nesouvisejí - připravuje podhoubí pro budoucí aktivní členství v církvi. Není náhodou, že například mnozí dnešní členové synodu se poznali už na různých mládežnických setkáváních.

Odpovědnost za duchovní směřování církve vyjádřil boskovický sbor svým návrhem synodu, aby pověřil synodní radu vypracováním tematické řady, zabývající se posláním církve v hlavních oblastech její činnosti (svědectví, bohoslužba, služba a společenství). Bratr farář Zikmund vysvětlil, že podnětem k takovému úkolu je 100. výročí založení naší církve, které za několik let oslavíme. Podle navrhovatelů by si Českobratrská církev evangelická měla nově ujasnit, co z jejích tradic se ukázalo být nosné a o jakou budoucí tvář církve bychom měli usilovat.

Letošní konvent sice nebyl příliš dlouhý (skončili jsme ještě před předpokládanou třetí hodinou odpolední), zato byl ale obsahově hutný. Zbývá jen poděkovat všem, kdo se podíleli na přípravě občerstvení pro účastníky a na vytvoření příjemného zázemí celého zasedání.

Ondřej Kolář

Podzimní školka mládeže

Ve dnech 16.- 18. října 2009 proběhly v Nosislavi podzimní dny mládeže brněnského seniorátu (tzv. školka). Téma Jsme jiní? bylo trochu záhadné, ale už po přečtení pozvánky bylo jasné, že bude řeč hlavně o islámu. Po úvodních seznamovacích hrách nám Tomáš Grůlich přiblížil svou cestu do Iránu. Svě povídání prokládal fotografiemi, ze kterých nám všem bylo jasné, že je to země plná příjemných lidí a hlavně krásné přírody.

Před tím, než jsme se odebrali na kutě do rodin, mnozí z nás zamířili do čajovny, kterou jako obvykle nachystal Láďa Chladil. V sobotu na nás čekal neméně zajímavý program. Nejprve ranní impulz a poté přednáška Pavla Hoška, ve které nám objasnil některá historická fakta o islámských zemích a také nám přiblížil souvislosti izraelsko-palestinské války. Na tuto přednášku navazovaly dílny: diskusní, výtvarně-literární, živý obraz a živý zvuk.

Po vynikajícím obědě v místní restauraci jsme mohli shlédnout film Bez dcerky neodejdu, zahrát si fotbal nebo se projít po Nosislavi s průvodcem. Při duchovním programu Láďa Chladila jsme se mohli ztišit u modliteb a pak konečně přišel čas na to, na co jsme se těšili asi nejvíc: povídání s islámským věřícím. Nejprve nám řekl něco málo o islámu a pak přišla řada na naše dotazy, kterých opravdu nebylo málo. Dokonce jsme viděli i kousek rituální islámské modlitby. Teď už taky víme něco o ramadánu - měsíci půstu, tušíme, co všechno se nesmí jíst a pít a ještě spoustu dalších věcí. Po tomto velmi zajímavém povídání byla prezentace dopoledních dílen, večere a následoval koncert Noční optiky.

I když některé z nás po takto nabitém programu přemáhala únava, neodolali jsme a spolu s ostatními jsme zase zasedli v čajovně kolem voňavých a teplých čajů. V neděli jsme ještě všichni zamířili do kostela na bohoslužbu, na kterých jsme se také podíleli. Před kostelem jsme ještě udělali tradiční rozlučovací kolečko a s písni Dál přeče nejdeme sami jsme se

rozloučili a rozjeli zpět do svých domovů. Ve vlaku jsme sice všichni usnuli, ale i tak se moc těšíme na další školku, která by měla být na Blažkově 28. - 30. května příštího roku.

Za vanovickou mládež napsala Pavla Freitingerová

Ekumenická bohoslužba

Již od útlého dětství jsem se vždycky těšila na to, jak půjdeme všichni společně do Červeného kostela nebo k baptistům nebo na Botanickou do CČSH. Byla to pro mne až sváteční neděle – vidět se i s věřícími jiných, nám velmi podobných církví. S mnoha z nich jsme se znali už z dob našeho mládí. Proto i teď jsem se na tuto neděli dlouho těšila. Naši zpěváci obohatili bohoslužbu svým zpěvem a bratr Pavel Černý, předseda ERC, kázal na téma: „Ježíš Kristus – Zachránce lidí, světa i vesmíru“ – 1Ko 1,15-20. Hodně mluvil o přírodě, o cedrech libánských a o vesmíru. Jestli myslíme, že to na kazatelnu nepatří, jsme na omylu.

Vyvrcholením celého shromáždění je vždycky slavení svaté Večeře Páně. Rozestoupení v kruhu kolem lavic bratří a sestry stojí a přistupují ke kalichu i chlebu se vši pokorou, úctou a oddaností Pánu. Všichni jsme si rovni. Je to nádherná atmosféra.

Protože i v našich sborech – církvích – jsme v loňském roce zažili baby boom, bylo tam s námi mnoho maličkých v kočárcích.

Po shromáždění jsem mluvila s kazatelem br. Pavlem Černým. Známe se z dob našeho mládí a různých mládežnických sejití. I v našem sboru jsme slyšeli, jak vážně onemocněla jeho dcera Pavla. Je vdaná již několik let a je upoutaná na lůžko, odkázaná na pomoc druhých. I v dnešní době se dějí zázraky. Řekl mi, zda vím, že jejich dcera Pavla před třemi měsíci porodila zdravého chlapečka Davidka.

A proto ze všeho díky číňme!

Marta Dyntarová, psáno pro KOMPAS, Sborový list Církve bratrské v Brně

Ženevské žalmy k 500. výročí Jana Calvina

Hlavním tématem listopadového hudebního kurzu v Sola gratia v Bystřici pod Hostýnem, kterého se zúčastnili jak sbormistři, tak varhaníci, učitelé, nebo prostě milovníci sborového zpěvu, byly právě ženevské žalmy. Dá se říci, že to byla důstojná oslava 500. výročí narození Jana Calvina. Už proto, že hlavním přednášejícím a dirigentem sboru byl kantor zemské církve v kantonu Curych, docent orchestrálního dirigování na vysoké hudební škole v Curychu, dirigent světového formátu, ale hlavně a především člověk se srdcem bijícím pro hudbu a sborový zpěv Daniel Schmid. Vyprávěl nám o výchově dětí ke zpěvu ve švýcarských reformovaných sborech, na státních školách středních i vysokých. Na většině škol se utvářejí pěvecké sbory studentů, jejichž smyslem nejsou špičkové výkony, ale mají vést a vychovávat ke kolektivní práci, k lásce k hudbě, a současně seznamovat s významnými vokálními díly. Zabýval se také úlohou hudby při našich bohoslužbách. Podle Daniela Schmidta jsou varhaníci a eventuálně pěvecký sbor spolu s farářem nositeli liturgie při bohoslužbách. Spolu s farářem zvěstují evangelium a mají je zvěstovat srozumitelně a mají umět vtáhnout shromáždění do aktivní účasti na bohoslužbách. Tóny i řeč zvěstují společně a je to zvěst radostná. Podle toho by měl vypadat i zpěv celého shromáždění. V této souvislosti uvedl Daniel Schmid Žalm 47.

Velikým zážitkem bylo hlavně zpívání pod jeho vedením. Dovezl nám tři sešity ženevských žalmů v němčině a výběr žalmů přeložených do češtiny, vydaný péčí švýcarské církevní rady. Pět z nich jsme nacvičili a velice se potěšili jejich krásou. Na kurzech pro sbormistry se většinou zpívá tzv. z listu, větší pozornost se tudíž může věnovat výrazu a vlastní umělecké stránce skladeb. Pro tento způsob práce má Daniel Schmid výjimečné nadání, nechybí mu ani humor a své nadšení a radost z dobré hudby dovede sboru předat.

Celý kurz nesl na bedrech náš církevní kantor Ladislav Moravetz, po celé dva dny spolehlivě a přesně doprovázela jeho paní Ester Moravetzová, pobožnosti vedl bratr farář Lubomír Kabíček. A v sobotu večer jsme mezi sebou na chvíli měli i našeho synodního seniora. Účastníci kurzu jsou obvykle ze všech koutů republiky od Plzně přes České Budějovice, Tábor, Prahu, Brno, Zlín, Olomouc, Kroměříž, Miroslav, Vysočinu a další místa, kde se ve sborech naší církve provozuje hudba. Sbormistři a varhaníci mají v Sola gratia možnost navzájem se poznat a probrat společné problémy.

L. Marková

Modlitba se zpěvy z Taizé za zdmi katedrály

Je pátek 9. října odpoledne. První zima leze za nehty, mírně prší a já spěchám ke katedrále na Petrov. Před vchodem už stojí hlouček mladých lidí. Většina z nich má kolem krku oranžovou šňůru s visačkou a se jménem. Úsměvy, přivítání se známými a registrace u vchodu. Dostávám příručku a oranžovou visačku. Právě se ze mě stala účastnice tří denního ekumenického setkání mladých lidí s názvem Dny důvěry v Brně.

Vcházím do katedrály, kde probíhají poslední přípravy. Organizátoři instalují oranžové pruhy látek, svíce a svíčky, obrazy a kříže. Chtějí účastníkům alespoň trochu přiblížit atmosféru, která je při podobných setkáních ve francouzském Taizé. S organizátory na přípravy dohlíží také bratr Josef, který jako jediný Čech žije už dvacet let v ekumenické komunitě v Taizé. Do Brna s ním přijeli ještě dva bratři, bratr Vojtek, původem z Polska, a bratr Norbert z Německa.

Mírím ke skupině zpěváků. Jsou mezi nimi také moji přátelé z židenického Chrapotu (pěvecký sbor). Po celou dobu Dnů důvěry budeme sloužit jako hlavní pěvecké těleso. Několik týdnů jsme nacvičovali vícehlasně vybrané písně z Taizé. Ještě nás čeká zkouška s mladými hudebníky ze Zlína. Je 19 hodin. Katedrála už je téměř plná mladých lidí. Někteří sedí v lavicích, jiní klečí na zemi a rozjímají. My zpěváci sedíme na zemi, sledujeme našeho dirigenta a připravujeme se na první píseň při večerní modlitbě. Postupně se k nám přidávají ostatní lidé a zpěv melodických, opakujících se písní, které střídavě doprovázejí flétny, housle, kytary, se krásně rozléhá katedrálou. Písně jsou proložené zpívaným žalmem, čtením biblického oddílu a tichou modlitbou.

Je pátek večer. Modlitba skončila a před katedrálou je opět plno mladých lidí. Někteří se ještě vítají a objímají, jiní telefonují a hledají poutníky, které budou po celou dobu setkání hostit. Odcházím s jedním mládežníkem na tramvaj. Jsme plni dojmů z duchovního prožitku, který ani jeden z nás nečekal. Mám v sobě zvláštní klid a pokoj, který jsem už dlouho neprožívala. Je večer, den první a už se těším na den druhý.

Je sobota ráno 7 hodin a zmrzlí zpěváci stojí u zavřených dveří katedrály. Čekáme na místního kostelníka, abychom se stačili rozezpívat a připravit se na ranní modlitbu.

Po ranní modlitbě se účastníci rozcházejí do skupin, ve kterých budou přemýšlet nad biblickými oddíly, tzv. biblické úvody. Venku se mezitím krásně rozpršelo. Spěchám do Blahoslavova domu, protože vedu jeden z biblických úvodů. Doprovází mě mládežník, který mě bude pomáhat při přednášce. Postupně přicházejí zmoklí účastníci. Zvědavě se rozhlízejí po evangelickém kostele, kde předtím nikdy nebyli. Asi 40 mladých lidí ve věku 17 - 25 let pozorně poslouchá můj výklad o svobodě v Ježíši Kristu. Společně pak v menších skupinách diskutujeme nad otázkami, které se týkají svobody, víry, křesťanského života. Je radost pozorovat mladé lidi, mnozí z nich se vidí poprvé, jak jsou ochotni si vzájemně naslouchat, zamýšlet se a sdílet svou víru. Tomu říkám ekumena v praxi.

Po společné polední modlitbě bratr Josef přivítal dvě poutnice, které přijely z Polska, aby pozvaly mladé lidi na podobné setkání, které bude na přelomu roku v Poznani. Krátce se loučím s některými zpěváky a odcházím z katedrály. Odpoledne odjíždím do východních Čech, kde mám v neděli ráno bohoslužby. Ve vlaku se dívám z okna na ubíhající krajinu. V myšlenkách jsem stále ještě v katedrále. Mám v sobě pokoj, který jsem dostala během několika hodin prožitých na Dnech důvěry. S vděčností Pánu Bohu vzpomínám na přátele, se kterými jsem ještě před chvílí zpívala, a také na lidi, se kterými jsem se seznámila při přípravách na toto setkání.

O tom, jak byly zajímavé odpolední workshopy, exkurze a nezapomenutelná večerní sobotní modlitba se Slavností světla, jsem se dozvěděla od svých přátel, kteří byli na Dnech důvěry po celou dobu. Měla jsem radost, že se nedělních evangelických bohoslužeb v Židenicích zúčastnil bratr Norbert z Taizé. Po bohoslužbách následovalo rozloučení zbylých účastníků Dnů důvěry před katedrálou. Každý se pak vydal na svoji pouť domů, a věřím, že každý si odnesl nějaký prožitek ze setkání s bližními, ze setkání s Bohem.

Romana Špačková

ZAUJALO NÁS

Rehabilitace Vlasty Juříkové po 37 letech

Na stránkách týdeníku Vysočina byl uveden zajímavý článek o sestře z našeho sboru Vlastě Juříkové, která už bohužel není mezi námi. Zemřela v lednu letošního roku.

Vlasta Juříková se narodila 3. března 1911. V roce 1930 vystudovala Státní ústav pro vzdělání učitelek domácích nauk v Brně, způsobilost pro školy obecné. Rehabilitace se dočkala v roce 1990. Posledním bydlištěm Vlasty Juříkové bylo Brno.

9. dubna 1968 poslala ministerstvu školství žádost o učitelskou rehabilitaci s následujícím zněním: „V roce 1953 jsem byla propuštěna ze školní služby, ačkoliv jsem se nikdy ničím neprovinila. Ukázněně a poslušně jsem nastupovala na místa, kam nikdo nechtěl. Byla jsem ohodnocena jako dobrá, snaživá a svědomitá učitelka, také důvody náboženské zde nebyly.

Moje propuštění žádala továrna v Dalečíně, tehdejší Vlněna. Proti dělníkům jsem se nijak neprovinila ani já, ani můj muž, ba naopak! V roce 1958 jsem byla donucena se svým mužem vstoupit do JZD v Dalečíně. Bylo mi slíbeno zaměstnání odpovídající mému vzdělání. Poklízela jsem prasata. Když mne chtěli družstevníci prosadit na místo účetní, představenstvo mne vyloučilo z JZD – v roce 1961. Moje pokusy dostat se k práci ve škole byly marné. V roce 1965 jsem si přes okresní prokuraturu ve Žďáře nad Sázavou vynutila na MNV v Dalečíně propuštění ze školství do jiné práce. Dalečínská továrna KOH-I-NOOR pro mne neměla jiné zaměstnání než uklízení. Od 1.4.1968 jsem byla přeřazena do výroby.

Moje nespravedlivé propuštění ze školy mne zničilo tělesně i duševně. Se mnou trpěla celá rodina – dceru s výborným prospěchem nepřijali v Bystřici n. Pernštejnem ani na technickou zemědělskou školu.“

Vlasta Juříková přiložila ke své žádosti o rehabilitaci prohlášení školního inspektora, který potvrdil, že byla propuštěna ze školních služeb na přímý příkaz sekretariátu OV KSČ v Bystřici. Neodešla dobrovolně, ale byla k odchodu přinucena. Její žádost o rehabilitaci však po vtrhnutí okupačních vojsk v srpnu 1968 na naše území nebyla již na ministerstvu projednána.

Na základě těchto dokumentů byla Vlasta Juříková dne 12. listopadu 1990 rehabilitována ve Žďáře nad Sázavou.

Sestru Juříkovou jsem poprvé navštívila před šesti lety na ulici Preslova, kde bydlela v domě se zahradou u své dcery. Byla jsem překvapená její vitalitou. Vyprávěla o svém životě s nadhledem, bez zadržek. Jen občas padla zmínka nebo spíše narážka na nelehké poměry z dob jejího učitelování na Vysočině. Její velkou láskou byly kočky. Kupovala pro ně ve městě krmení a cestou se stavila na naší faře. Poslední dva roky už jí zdraví přestávalo sloužit, ale stále vidím její krásné výrazné oči, které nápadně zářily z její vrásčité tváře.

podle týdeníku Vysočina zpracovala Marie Melicharová

ZE SBORU BRNO I

Hrad můj přepevný

Asi můj překlep za to mohl, že mi domácí počítač při hledání odkazu na stránky Červeného kostela nabídl odkaz - www.hrady.cz, kde pod „hrady“ je rovněž stránka o Červeném kostele v Brně. V několika stručných větách je tam, mimo jiné, že: „...kostel je jinak nepřístupný, kromě pravidelných bohoslužeb“.

Automaticky jsem si vzpomněl na část oslavného Žalmu 62,7: „Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad, nic mnou neotřese“. Že by takto nás měli světští lidé zařazeni? V šuplíku hrady, tvrze, zříceniny ??

Možná k takovému názoru některým trochu napomáháme, když máme potřebu „schovávat se za hradbami“ a vytváříme si před ostatním světem ochranné skleníky naší víry, kde je nám dobře a nikdo za námi nemůže. Ale alespoň v jednom konkrétním případě tomu tak již není.

Jistota, která spoléhá na Boha jako skálu a nedobytný hrad podle dává smysl, teprve když k němu připojíme verš z 2. Korintským 2,12: „...a našel jsem tam dveře otevřené pro dílo Páně“.

Možná jste si někteří všimli, že do vstupních dveří chrámu J. A. Komenského byla nainstalována mříž. Zasluhu na tom mají dva umělci kováři, Mgr. Martin Janda z Osíku u Litomyšle, který navrhl provedení a zpracoval studii, a firma Rik-fer klobouckého presbytera Petra Zajíce z Hovorán, která ji vyrobila. Mříž je krásná a nenápadná. Je z 21. století a přitom je historická a vzdušná - v duchu architektury chrámu a na původním

místě, jak tomu bylo dřív. Když nám byl po původním luterském sboru po válce kostel darován, po mřížích zůstaly jen matné stopy.

V létě, v době parna, mříž prokáže službu účastníkům bohoslužeb, protože chrámový prostor bude větraný. V ostatním čase - v době úředních hodin fary a s ohledem na počasí - dovolí kolemjdoucím, aby se podívali dovnitř a viděli, že náš sbor žije, nemá petlici na vratech a že už není nepřístupný. Autor webového odkazu nahoře si nyní může opravit text svého komentáře.

Na cestě k realizaci mříže nám bylo žehnáno i prostřednictvím finančních sbírek, které pro tento účel uspořádaly Presbyterní církve města Frederick a First Presbyterian Church v Cumberlandu, obě ve státě Maryland, a dalšími dárci z USA.

Veliký dík však patří i Vám všem, členům našeho sboru ČCE Brno I., že staršovstvo mohlo díky Vaší finanční vstřícnosti záměr realizovat.

Jsme vlastníci vzácných darů od Boha. Je na nás, na každém z nás, aby náš kostel, náš sbor byl skutečně otevřený...

Vít Rybárik

KNIHA

Kapky naděje

Tak se jmenuje útlá knížka, která se ještě před Vánocemi objeví na stolcích s tiskem v našich sborech. Jsou to kázání bratra faráře Lubomíra Kabíčka pro všechny neděle církevního roku, každé je doplněno krátkou modlitbou a doporučením písně z Evangelického zpěvníku. Sbíрку kázání vydává Michal Vogel ze Sněžného.

Farář Lubomír Kabíček (nar. 1934) působil v Šumperku, Brně, Jeseníku a Jihlavě, nyní žije s manželkou v Novém Městě na Moravě. V předmluvě ke svým kázáním píše: „Mým přáním je, aby ti, kteří je budou číst, byli jimi pozváni k víře v Ježíše Krista. Chtěl bych, aby se staly kapkami naděje ujišťujícími, že milosrdný Bůh k nám přichází a je nám blízko.“

Ludmila Marková

Rozbitý Betlém

(Kde je ten nejvyšší opravář, se svým dokonalým lepidlem?)

Seděli jsme s šestáky v kroužku ve třídě, já – asistentka, třídní učitelka Blanka a asi dvacka šestáků – všichni pěkně pohromadě a naslouchali jímavému vyprávění Blanky o zloději, který, vloupav se na Vánoce do kláštera, stal se vlivem setkání s charismatickým představeným kláštera mnichem. Ještě než jsme zaujali svá místa v kruhu, přišla za mnou žákyně Lucka a s ustrašeným obličejem líčila, že jak zavírala dvířka od skříňky, podařilo se jí nešťastnou náhodou rozbít keramickou desku, znázorňující Betlém, přesně v půlce. „Běž honem za třídní učitelkou a slušně se omluv,“ poradila jsem jí rychle a už jsme usedali na židle. Uprostřed stromeček, nakřivo naaranžovaný v kbelíku, nazdobený papírovými hvězdičkami, které jsem narychlo dodala, když žáci dle očekávání většinou nepřinesli „každý jednu ozdobu na stromeček,“ jak zněl domácí úkol. Kolem stromečku rozházená hrst dárečků, malých – ale budících očekávání a napětí ve třídě. Příběh plynul, Klára vedle mě se netrpělivě vrtěla a krchlala, ale vcelku šestáci naslouchali pozorně.

Pak přišla diskuse a učitelka se ptala žáků, co je pro ně symbolem vánoc. Padaly triviální odpovědi: stromeček, dárky, kapr. Pak se přihlásila Lucka: „Že je rodina pohromadě.“ „Ano,“ zazářila učitelka, „že jsou pohromadě, jako tam v Betlémě,“ očima přešla z žáků na skříň, na reliéf Betlému na skříni. „Už nejsou pohromadě,“ ozvala se Klára vedle mě. „Už to tam křaplo,“ dodala. „Od nás taky táta utekl, když jsem měla tři roky.“ Pohlédla jsem na trhlínu, která vedla napříč Betlémem a rozdělovala svatou rodinu na dvě poloviny. Byla jsem ráda, že učitelka nevybrala ke svému vyprávění při vánoční besídce tradiční vánoční příběh o Marii, Josefovi a Jezulátku, jak byli spolu. Pak žáci rozbalovali dárky, těšení vyprchávalo, a ač dárků nakonec bylo mnoho, v dětech jako by zůstal uvězněný pocit, že to, co opravdu potřebují, zase v zabaleném dárečku nebylo, že to, po čem opravdu touží – totiž aby byla rodina pohromadě – nikdy nedostanou.

Olga Pikousová

BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ

Adventní alternativa

Bude tam silnice a cesta a ta se bude nazývat cestou svatou. Nebude se po ní ubírat nečistý, bude jen pro lid Boží. Kdo půjde po této cestě, nezbloudí, i kdyby to byli pošetilci. Přijdou na Sión s prozpěvováním a věčná radost bude na jejich hlavách. Dojdou veselí a radosti, na útěk se dají starostí a nářek.

Iz 35, 8.10b

Není zcela jasné, kdy bylo toto proroctví vysloveno. Zdá se, že to bylo až po návratu z babylonského zajetí v zemi judské, když se mnohé naděje nesplnily

a na lid Boží dopadla únava. Slyšíme o ochablých rukách, klesajících kolenech, nedostatku odvahy a o nerozhodných srdcích. Slovo proroka je má potěšit, že Bůh přichází, aby změnil jejich beznadějnou situaci a probudil naději...

Naše situace je dnes v mnohém podobná situaci těch prvních adresátů prorockého slova. Před 20 léty jsme se radovali z daru svobody, ale mnohé naše naděje se nesplnily. Pro mnohé nebyla vnější svoboda návratem k tomu, co je dobré, ale naopak k tomu, co je zlé. Žijeme ve společnosti, která je z velké části odcizena Božímu slovu. Jistě neseme na tom svůj podíl viny. Lidé se nejednou na stránkách časopisů chlubí tím, že nedodržují sliby manželské. Podvádí se a krade, takže se někdy zdá, že se blíží soumrak naší civilizace. T, co dělá většina, se automaticky pokládá za dobré. Neblahý duch času tak koná své zhoubné dílo a naše víra je tím ochromena. Dostavuje se únava a ochablost podobná té, o které mluví prorok ve 35. kapitole.

Prorok Izaiáš však mluví o něčem, co nás chce z naší ochablosti vyvést. Mluví o silnici a cestě, která se bude nazývat svatou a po které se nebude ubírat nikdo nečistý. Je tu řeč o cestě dobré, po které půjdou ti, kteří ochotně přijmou pozvání Hospodinovo a na tuto cestu vstoupí. Křesťanská církev rozuměla tomuto proroctví tak, že se naplnilo v životě, ve smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Jeho životní příběh ukazuje, jak se vyvaroval vší nečistoty, neselhal ve své důvěře v Boha, nepodlehл pokušení, tak jako podléháme my. Jeho cesta byla skutečně svatá, oddělená od našich cest.

V tomto adventu jsme voláni k tomu, abychom po této cestě šli i my. Abychom dali novou důvěru Bohu, opustili křivé cesty, které nikam nevedou, a našli očistění od všeho nečistého, které nás zbavuje radosti a ubírá síly.

Adventní poselství není určeno jen lidem věřícím. V Ježíši Kristu přišel Bůh na pomoc všem lidem. Chce, aby všichni lidé byli spaseni a ke známosti pravdy přišli. Ve slovech proroka je nabízena alternativa k našim cestám, které nevedou k dobrému cíli, jak se o tom znovu a znovu přesvědčujeme.

A ta dobrá cesta má zaslíbení. Kdo půjde po této cestě, nezbloudí, i kdyby to byli pošetilci. Bratři Kraličtí to překládají tak, že po té cestě jdoucí i nehloupější nezbloudí. Je tu nádherné ujištění, že ta cesta je pro všechny bez rozdílu, zcela srozumitelná a zbohacující. Pro vzdělané i nevzdělané, pro chytré i méně chytré. Všechny přemáhá svou vnitřní silou a pravdivostí. Vzpomínám, jak v Blahoslavově domě v Brně, když vysluhoval svatou Večeři Páně dr. Viktor Hájek, stáli v roce 1948 vedle sebe vysokoškolský učitel a uklízečka. Oba se těšili z Božího slova a přijímané svátosti. Z Boží lásky se může těšit každý, každý jí může rozumět. To je to jedinečné na naší křesťanské víře.

Nestačí ovšem jen o této cestě slyšet, je třeba na ni vstoupit a po ní jít. Teprve pak se člověk může sám přesvědčit, jak dobrá je to cesta. To je naznačeno ve slovech Dojdou veselí a radosti a na útěk se dají starosti a nárek. Veselí a radost jsou přidáné hodnoty, které okoušíme, když po této cestě skutečně jdeme. Co víc bychom potřebovali o letošním adventu, než abychom přijali tuto Boží alternativu.

MODLITBA

Pane, Tvé slovo vyhání z našich srdcí strach i bázeň a přináší novou víru i naději. Ať se v tomto adventu opět hluboce zakoření v našich srdcích. Amen.

Jiří Kabíček je toho času emeritním farářem, bytem ve Zlíně. Od roku 1958 působil jako seniorátní vikář v Novém Městě na Moravě, dále od roku 1963 do roku 1978 jako farář v Klášteře nad Dědinou a posléze jako farář ve Zlíně do roku 2006, kdy vstoupil do trvalého důchodu.

SLUŽBA BLIŽNIMU

Slovácký Betlém

Před dvaceti lety byl v Kloboukách u Brna založen Betlém - jedno z prvních středisek obnovené Diakonie. Jeho vzniku provázela řada okolností, které jsem tehdy vnímal a dodnes chápu jako výzvu, před kterou nás Pán Bůh postavil a na kterou jsme se pokusili odpovédět.

V letech první republiky věnoval zámožný notář Ludvík Odstrčil svou rodinnou vilu evangelické církvi, aby zde v budoucnu vznikl výchovný ústav pro dcery evangelických farářů. Plán, který měl být financován z výnosů těžby moravské nafty, se však nenaplnil. Majetek nadace byl po válce znárodněn a v domě zřízena mateřská škola a posléze dětský domov. I ten byl nakonec zrušen a budova s krásnou zahradou ponechána svému osudu. Někdy v roce 1986 jsem byl pozván na Národní výbor, abych za církev podepsal darovací listinu, v které zmíněnou vilu věnuje sbor městu. Na mou udivenou otázku mi bylo řečeno, že znárodnění se neprovedlo důsledně a v katastru nemovitostí stále figuruje sbor jako vlastník. Město pak chtělo předat vilu jakési firmě, která slibovala dát milion na plynofikaci obce. Můj podpis měla být pouhá formalita. Když jsem se šel poradit s bratrem kurátorem Dostálem, dostal jsem jasnou odpověď: „Co jsme jednou dostali jako dar, toho se nemůžeme jen tak zbavit.“ Na jindy klidném sborovém shromáždění na jaře 1987 proběhla vzrušená diskuse, jak s náhle vráceným majetkem naložit. Budova byla v žalostném stavu. Většina moudrých radila dům prodat. Jednu faru už jsme měli a pro vilu jsme neměli využití (a že by to byla pěkná fara!). To jediné, co mohla tehdy církev kromě bohoslužeb podnikat, byla rodinná rekreace členů církve. Ale kdo zaplatí opravu? Našli jsme obchodní firmu, která byla ochotna dům opravit a užívat ho deset měsíců pro obchodní jednání (ve vinném kraji!) a na dva měsíce prázdnin ho přenechat církvi ke konání biblických kurzů. Smlouva už byla nachystána k podpisu.

Někdy v té době navštívil synodního seniora v Praze mladý hoch jménem Leoš Princ z holešovického sboru s otázkou, zda by církev neměla nějaký zámeček, kde by mohl uskutečnit svůj sen: vytvořit křesťanskou komunitu, kde by společně žili vozíčkáři a jejich přátelé – pečovatelé. Vypadalo to hodně nerealisticky, ale nadšení a víry měl Leoš na rozdávání. Ale copak v Praze

vědí, co se děje v nějakých Kloboukách u Brna? Brzy na to byl Leoš Princ na kurzu křesťanské služby v Chotěboři, kde se s ním setkal Mirek Erdinger, tehdy farář v Rovečném. Věděl o kloboucké vile, kterou všichni doporučovali prodat, a když byli ve sprchách, navrhl Leošovi, aby si do Klobouk zajel.

Dodnes vidím Leoše, jak přijel spolu s vozičkářem Vaškem Růžičkou do Klobouk. Podal jsem si ruku s Leošem a Vaška, který seděl v kulichu na vozíku, jsem přešel, jako by tam nebyl. Nevěděl jsem samými rozpaky, jak se k takovými lidem chovat. Tehdy byl vozičkář rarita, kterou před námi soudruzi skrývali za zdmi ústavů.

Ačkoli byl Leoš a jeho přátelé charismaticky ladění, což se o mně a klobouckém sboru nedalo říci ani náhodou, brzy jsme si porozuměli a navzájem si plácli. Betlém – domov, kde postižení dostali možnost žít podle svých potřeb a představ, vznikl nejprve na kloboucké faře, kde byl tehdy volný farní byt. Ale kdo celou akci zaštití? Odvahu našel brněnský senior Miroslav Rozbořil a vytvořil účelové církevní zařízení, pod jehož hlavičkou vzniklo ubytovací zařízení, které umožnilo společný pobyt skupině asi osmi Leošových přátel a čtyřem postiženým. Když jsme byli v nejlepším, přijel z Prahy tehdejší synodní kurátor Miloš Lešíkar a navrhl nám, že pro naše aktivity synodní rada založí Diakonii. Měl to dobře vymyšlené, a tak jsme souhlasili. Tak vznikla první dvě střediska Diakonie – kloboucký Betlém a paralelně středisko v Praze-Strašnicích. Bylo to nadšení a odvaha řadových členů církve, pro které Synodní rada našla právní krytí.

Zatímco komunita již žila na kloboucké faře, naproti přes ulici se pilně pracovalo. Stavební firmy jsme však volali jen na odborné práce. Největší kus práce vykonaly desítky dobrovolníků, kteří pod vedením Jarka Buly a Honzy Slámy začali dům opravovat. Každý měsíc přijelo třicet až padesát mládežníků ze seniorátu a za jednu sobotu se udělalo víc práce, než jsme stačili naplánovat. Pravidelně jezdili chlapi z Valašska. Když přijeli adventisté, betonovalo se i v neděli. Ve chvíli, kdy televize odvysílala o Betlému pořad v hlavním vysílacím čase (6. září 1990), začaly chodit peníze nejen od členů církve, ale i od docela neznámých lidí. Slovák od Košic nám přijel postavit do haly krb. Ředitel jakési firmy nechal přivést stavební buňku, z které se stala kancelář. Z Vídně přijel církevní rada a dal mi do ruky několik tisíc šilinků na kuchyň.

Pak přišlo slavnostní otevření 8.12.1990. Plný kostel. Večeře Páně, kdy nám málem došlo víno. Sestra kostelnice však rychle zaběhla domů, kde jí manžel natáhl další přímo ze sudu. Než jsem obsloužil jedno kolo, už byla v sakristii nová láhev.

Byly to nádherné pionýrské doby plné nadšení, víry a modliteb, které se plnily před očima. Lidé z okolí nosili zeleninu a králíky. A i když se časem nadšení zklidnilo a králíků ubylo, pokračovala každodenní náročná práce. Leoš Princů vystřídal ve vedení Petr Hejl. Počáteční výzva však zůstává stále živá a zavazující. Po několika letech se podařilo vybudovat ze staré církevní školy v Morkůvkách týdenní stacionář Narnie pro děti. Žije tu 15 dětí, pro něž tu funguje i speciální škola. Před dvěma lety vznikl další domov pro skupinu pěti dětí, které jsou již dospělé a potřebují jiný typ péče. Žijí s pečovateli v

pronajatém rodinném domě a každých čtrnáct dnů jezdí navštěvovat rodiče. Ale jejich domovem se stala Arkénie, kde pomáhají s vařením, uklízením i praním prádla.

V těchto dnech se chystáme koupit pozemek pro stavbu domu, kde by žila skupina dalších dětí. Jsem rád, že jsme Odstrčilovu vilu před dvaceti lety neprodali. A to jsme ani v nejmenším netušili, jaké možnosti před námi Pán Bůh otevírá. Díky za to.

Jiří Gruber, psáno pro časopis Český bratr

BUDE

Prosincové hudební nešpory

Budou v neděli 6. prosince 2009 v 19.30 hodin v Červeném kostele Účinkuje: Schola od sv. Jiljí a Líšeňský komorní orchestr, umělecký vedoucí Jiří Besperát. Program: A. Vivaldi - koncert c-moll pro dvoje housle (Jiří Besperát a Irena Hůrková), Jiří Pavlica - Missa brevis. Biblické zamyšlení: Mgr. Jiří Gruber. Projekt se koná za finanční podpory statutárního města Brna. Dobrovolné vstupné bude věnováno středisku Diakonie ČCE v Brně. Pořádají a zvou sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno – Husovice.

Kavárnička v prosinci

- 2.12. vánoční zpěvy – žáci konzervatoře
- 9.12. Albánie – pásmo slova a fotografií, Jan Franců
- 16.12. Vyprávění bratra faráře Jana Pokorného
- 23.12. setkání se nekoná
- 30.12. silvestrovské pel – mel

Internetová dražba výrobků brněnského střediska Diakonie

Ve dnech 6.-13.12. 2009 bude na internetové adrese "<http://aukce.diakoniecce.cz/>" probíhat dobročinná dražba výrobků klientů brněnského střediska Diakonie ČCE. Jedná se o drobné výrobky ze dřeva, textilu a keramiky. Výtěžek z této aukce bude použit na rekonstrukci podkroví v sídle střediska na Hrnčířské ulici. Díky této rekonstrukci dojde ke zvětšení prostor centra denních služeb pro lidi trpící demencí a vytvoření zázemí pro zaměstnance pečovatelské služby a chráněného bydlení. Srdečně zveme všechny, aby se zapojili do této dražby a zábavnou formou podpořili činnost brněnské Diakonie. :-)

Brno I

2.12.	Božena Patočková	90 let
2.12.	Věra Švandová	81 let
7.12.	Ondřej Dusík	30 let
8.12.	Marie Hořáková	76 let
10.12.	Ivan Fleischer	70 let
10.12.	Zdenka Jelínková	77 let
11.12.	Lenka Budíková	30 let
11.12.	Noemi Košťálová	80 let
13.12.	David Jedlička	20 let
14.12.	Jaroslav Junek	77 let
14.12.	Blažena Šindelářová	76 let
18.12.	Karel Budík	30 let
18.12.	Jan Pokorný	91 let
19.12.	Zdeňka Křivánková	89 let
20.12.	Zuzana Vymazalová	40 let
21.12.	Jarmila Balabánová	80 let
22.12.	Eva Brídová	30 let
23.12.	Samuel Popelář	10 let
25.12.	Zora Milušková	89 let
26.12.	Jana Karpíšková	85 let
28.12.	Libuše Kozáková	84 let
28.12.	Jarmila Zimčíková	85 let
29.12.	Patrik Cicvárek	30 let

Brno II

2.12.	Šaša Floriánová	10 let
4.12.	Štěpánka Češková	84 let
5.12.	Jan Kacko	84 let
5.12.	Jitka Kraflová	82 let
5.12.	Olga Krejčová	79 let
5.12.	Jitka Kraisová	75 let
8.12.	Ester Marková	76 let
9.12.	Zdeněk Železný	30 let
10.12.	Marie Bohatá	80 let
12.12.	Jana Kacková	50 let
18.12.	Růžena Vojtíšková	85 let
19.12.	Edita Svobodová	83 let
24.12.	Lydie Bláhová	83 let
24.12.	Božena Štelclová	80 let
24.12.	Šárka Bartoňková	30 let
25.12.	Kamila Nováková	85 let
28.12.	Josef Havlík	50 let
30.12.	Vlasta Melicharová	60 let
31.12.	Přemysl Novák	50 let

Pokřtěni byli:

25.10. Lukáš Holub, nar.2009
1.11. Tereza Hlávková, nar.1987

Dominik Huvar, nar. 2001
Michael Huvar, nar. 2002
Tereza Nečasová, nar. 2009

Požehnáni byli:

25.10. Josef Pokorný, nar. 2009

Oddáni byli:

7.11. Josef Košábek a Šárka Sovová

**Noc odchází a svítá den, ó Pane náš, buď pochválen,
bud' tobě dík, ty Otče náš, že až posud nás v péči máš.**

Pro Syna tvého Ježíše ať naše dílo daří se

a před tvým soudem obstojí, až propustíš nás v pokoji.

Dodatek EZ, z písně 640

OBSAH ROČNÍKU 2009

Úvodník: J. Gruber – 1, O. Kolář: Není dobré člověku být samotnému – 25, J. Slámová: Krize v nás a kolem nás – 49, J. Vítek: Dvě písmena – 73, B. Šimek – 97, C. Novák – 121, J. Novák – 147, J. Procházka: Co hrozí nynější verzi státní maturity – 147*, H. Dvořáková: Konec, a přece nový začátek – 171, J. Soběslavský – 195

Bylo: O. Kolář: Předadventní konvent – 3, J. Nechutová: M. Maňák: Svobodně a beže strachu – 4, Vánoční hry: Brno I, Brno II, Husovice, Židenice – 27–29, M. Šubartová: Ekumenická bohoslužba u Jakuba – 51, G.S. Březinová: Hravá rodinná neděle – 76, J. Slámová: Presbyterní konference – 99, J. Franců: Inteligentní plán versus darwinismus – 100, J. Slámová: O práci s Romy ve vsetínské Diakonii – 100, O. Kolář: Had z Čáslavi aneb o strachu na různý způsob – 125, K. Němečková: Tajný výlet s nedělkou – 125, J. Franců: Sborový cyklovýlet Brno I – 126, J. Franců a M. Melicharová: Návštěva partnerského sboru z Basileje – 127, J. Gruber: Půlnoční žalm – 148, S. Kuhrová: Noc kostelů bez zástupů a tlačenice – 148, O. Kolář: Za nebeskou růží – 149, I. Huvarová: Rodinný výlet na Blažkov – 150, Blažkov 2009 v obrazech – 148*, E. Marková: Katolická charismatická konference v Brně – 150*, J. Gruber: Pamětní medaile ČCE sestře Liselotte Fischerové – 151, J. Novák: Kostel z Huslenek v Rožnově – 153*, R. Marek: Deset let zájezdů seniorů – 172, J. Vítek: Ekumenické setkání s objevy – 172, O. Kolář: Volební konvent – 196, P. Freitingerová: Podzimní školka mládeže – 197, Marta Dytnarová: Ekumenická bohoslužba – 198, L. Marková: Ženevské žalmy – 199, R. Špačková: Dny důvěry – 200, V. Rybářík: Hrad můj přepevný – 202

Biblické zamyšlení: P. Pokorný – 6, B. Hájek – 29, J. Keřkovský: O tom, co říkal Jan Křtitel – 53, L. Kabíček: Pašijní kázání – 76, D. Sedláček – 104, P. Gallus – 131, J. Kučera: Přímluvná modlitba – 151, M. Grombířík – 157, M. Kitta – 155*, P. Lukášek: Věčnost a naděje – 177, J. Kabíček: Adventní alternativa – 205

Rozhovor: s Janem Pokorným (J. Gruber) – 7, s Melanií Keřkovskou (J. Slámová) – 55, s Josefem Veselým (J. Gruber) – 79, Vzpomínání s Ing. Vladimírem Duškem (J. Novák) – 102, s Joan De Vee Dixon (V. Rybářík) – 128, s manželi Josefem a Evou Prudkými (J. Slámová) – 152, s farářem Tomášem Trusinou (O. Kolář) – 157*

Naše sbory: P. Carda: Svitavy – 13, P. Gallus: Sázava – 31, J. Novák: Javorník nad Veličkou – 59, 84, J. Jun: Prostějov – 106, P. Janošík: Velké Meziříčí – 133, B. Soviš: Uherské Hradiště – 179

Zaujalo nás: J. Hanák: Splněný sen – 33, O. Kolář: ...na evangnet.cz – 50, Jsou obavy o ztrátu naší suverenity oprávněné? – 52, Na Boha nemusíme pořád myslet – 74, J. Nechutová: Jak se jméno stane citoslovcem – 74, Noviny – 75, J. Gruber: Češi patří k nejméně zbožným národům světa – 75, J. Vítek: Čtenářský dopis o náplastech – 98, 101, Kosovo zažívá znovuzrození křesťanství – 159, J. Nechutová: O stavitelích a úhelném kameni – 161, Návštěva z Basileje – 154*, Návštěva papeže Benedikta XVI – 173 (D. Stejskalová, J. Slámová, J. Novák, K. Stejskalová, B. Syptáková, O. Kolář, P. Sláma), M. Melicharová: Rehabilitace Vlasty Juříkové – 201

Anketa: Kurzy Alfa 2008 ve sboru Brno I – 34

Muži české reformace (L. Hájek): Petr Payne – 35, Mikuláš z Pelhřimova – 85, Petr Chelčický – 135, Jan Rokycana – 184

Historie: J. Pokorný: Podvojnost a sjednocení – 64, J. Vítek: Téměř bez povšimnutí (500 let od narození J. Calvina) - 212

Služba bližnímu: L. Freitingerová: Diakonie ČCE – pobočka Letovice – 37, Hospic sv. Alžběty v Brně – rozhovor s R. Slámovou (P. Stávková) – 108, J. Gruber: Slovácký Betlém – 206,

Jak se to dělá: J. Gruber: Příprava časopisu Setkávání – 18, O. Titěra: Příprava nového sborníku – 41, R. Pikna: Příprava nedělní školy – 61, J. Gruber: Kázání – 87, J. Hurta: Služba na venkovském sboru – 112, J. Gruber: Jak se volí synodní rada – 123, J. Soběslavský: Jak se řídí středisko Diakonie ČCE – 157, J. Vítek: Agenda – 185

Povídka: B. Ferrer: Tři neobyčejní králové – 19, E. Sedláčková: Moje nejkrásnější štědrovečerní tečka – 20, O. Pikoušová: Rozbitý Betlém – 204

Kniha: Ruth Bondová: Drobné útěchy (E. Šimková) – 21, Václav Cílek: Dýchat s ptáky (O. Tydlitátová) – 65, František Lízna: Šel jsem vytrvale (A. Nováková) – 90, Tomáš Juren: Toleranční doba na Vysočině hudba srdce – 118, Jan Vondra: Sázavský deník (M. Šimsová) – 142, R. Pellar: Nejdřív se musíte narodit (H. Dvořáková) – 161, Jiří Kabiček: Kapky naděje (L. Marková) – 214

Film: J. Gruber: Katyň – 45, **Výstavy:** A. Nováková: Jiří Farský neznámý – 68

Žijí mezi námi: M. Klapetek: No právě (Jan Pokorný) – 12,

Žili mezi námi: J. Novák: Malíř Jeruzaléma Ludwig Blum – 162, Vzpomínky na profesora Františka Švandu (J. Kabiček, J. Pokorný) – 182

Ze sboru Brno-Husovice: I. Cimr: Rozhovor s Jáchymem Hájkem – 42, V. Zikmund: Benefice pro nemocnici v Ugandě – 67, 92, J. Klímeček: 54 miliónů shlédnutí – 136, J. Sedlák: Sobotní sjíždění Svitavy – 164, Š. Hájek: Přátelství je zlatá brána ... - 165*, V. Zikmund: Husovice s novou fasádou – 189, P. Konvalinka: Podzimní povídání o letní dovolené 216

Ze sboru Brno-Židenice: J. Novák: Osudy biblických nápisů – 22, J. Novák: Bourání a nebourání Židenice – 44, B.L. Tančev: Ekumenické bohoslužby – 92, A. Nováková: Živá a mrtvá minulost? – 138, T. Němec: Pěvecký sbor v Židenicích – 166, J. Nechutová: Živá a mrtvá minulost – 167, J. Slámová: Jak pomáhá Diakonie ČCE cizincům – 191, A. Nováková: O bioetice - 215

Dětem (K. Rybáriková): 47, K. Cahlíková: Každý má svůj telefon – 71, Liliánkova dobrodružství – 94, 143, 169, K. Rybáriková: Plnou parou vpřed – 164*

Pozvání: Střední zdravotní škola EA – 26, Slavnostní jednání 32. synodu – 192

Cestujeme: A. a J. Novákoví: Pavel a Jan v Turecku – 114, Turecko II – 139, J. Soběslavský: Kréta – 162*, A. Nováková: Mojžíšova hora – 188

Celocírkevní sbírky – 69, **Sborová statistika 2007 a 2008** – 93,

Lidé ve sboru: 17, 39, 63, 95, 111, 141, 168, 167*, 193, 209

Ze staršovstva: 24, 48, 72, 96, 119, 144, 170, 170*, 193, 218

Stránkování: č. 1: 1–24, č. 2: 25–48, č. 3: 49–72, č. 4: 73–96, č. 5: 97–120, č. 6: 121–144, č. 7: 147–170, č. 8: 147*–170*, č. 9: 171–194, č. 10: 195–218.

Téměř bez povšimnutí

zůstalo v našem prostředí výročí, které patřilo ke končícímu roku 2009. V létě (10. července) se v řadě evropských zemí a církví připomínalo 500 let od narození Jana Calvina (1509-1564). Není divu, že v české veřejnosti je takové výročí hluboko pod prahem zájmu. Trochu však zamrzí, že i v evangelické církvi jen málokomu stálo za to připomenout jednu z nejvýraznějších postav reformace.

Nejen Čech Jan Amos Komenský, před ním také Francouz Jean Calvin byl Evropan tak trochu z donucení. Ve vlasti pro něj kvůli vyznání víry nebylo místa. Calvinovi se na mnoho let stala domovem Ženeva. Když se v tom městě jednou náhodou zastavil, těžko sám tušil, že posléze tam bude pobývat do konce života a vybuduje tam skutečné středisko obnovy církve.

Úcta a láska k Písmu svatému, zaujetí pro reformaci, již byl od druhého desetiletí 16. století iniciátorem Martin Luther, pokora před Boží svrchovaností – třeba takto bychom mohli vyjádřit motivy, které se projevovaly v celoživotním Calvinově působení jako úsilí uplatnit autoritu Božího slova v praxi jednotlivce, rodiny, církve i světské obce. Svě nejznámější dílo označované napořád jako *Institute* poprvé vydal už r. 1536, upravoval je však a připravoval k novým vydáním takřka až do konce života. Mnohem rozsáhlejší však bylo jeho dílo kazatelské, a k němu se družící výklady Písma. Jan Calvin představoval jedničku mezi systematickými bohoslovci reformace, především ovšem byl čtenář Písma a kazatel. (V ženevské katedrále kázal každý druhý týden, zpočátku několikrát týdně, později denně.)

V době Calvinova působení se Ženeva proměnila z provinčního městečka ve velkoměsto světového významu – s nově ustavenými školami, tiskárnami, univerzitou, prostředím, které přitahovalo vzdělance, ale také poskytovalo útočiště tisícům francouzských protestantů, kteří hledali záchranu před krutostí protireformace v samotné Francii. Podobně jako zmiňovaný už Čech Komenský neúnavně pečoval o pobělohorské uprchlíky z vlasti, staral se předtím také Calvin soustavně a až do konce svého života o „naše Francouze“, evangelíky vyhnané z Francie pro víru a vyznání.

Soudobí i pozdější kritici Calvinovi vyčítali mimo jiné to, že v Ženevě prosazoval uplatňování přísného řádu pro obyvatele. Dějepisci však poznamenávají, že na samotném řádu pro život ve městě nebylo v tehdejší době mnoho neobvyklého – obdobné zákony zakazující okázalý přepych,

hlučnou zábavu, pitky a násilnosti byly na sklonku středověku běžné. V Ženevě však zčistajasna došlo k tomu, že jejich dodržování bylo vyžadováno i od privilegovaného patriciátu, který se tím cítil ponížen. Připomeňme nářky kterýchsi z předních ženevských měšťanů na ukrutnost předpisu, který jim zakazoval, aby jedno jídlo mělo víc než dvanáct chodů. Titíž stěžovatelé nelenili vyčíst Calvinovým stoupcům, že prosazují soustavnou péči o chudé a nemocné, čímž prý ve městě vzniká drahota a ctihodné měšťanstvo strádá nedostatkem.

Po téměř pěti stoletích je obtížné, ne-li zcela nemožné, uvažovat o tom, jaký by měla reformace v 16. století průběh bez přínosu, který znamenalo působení Jana Calvina. Z dějin známe jiná pozoruhodná hnutí, která zůstala omezena na stále se zmenšující okruh příznivců, až nakonec ztratila jakýkoli vliv na své prostředí a jeho dějinný vývoj. Calvin mohutně přispěl k tomu, že reformace získala nový impuls k rozvoji a rozšíření. Začínal a vedl nová a nová jednání, která iniciovala společné projekty jednotlivých středisek reformace. Bránil jejich roztržitosti – jak zakládáním spojenectví, tak dodáváním myšlenkových podnětů ve svých spisech. Byla by chyba nezmínit zde rozsáhlou Calvinovu korespondenci; i v dopisech se projevovalo, že je psal myslitel a diplomat.

Životopisci se shodují na tom, že rozsah Calvinova díla je úctyhodný. Současníci prý tvrdili, že budí dojem, jako kdyby používal čtyři až pět mozků. Jeden z jeho nejvýraznějších pozdějších hanopisců, Stefan Zweig, působivě popsal, jak lampa u Calvinova pracovního stolu denně svítila dlouho poté, co celé město usnulo, a dlouho předtím, než se město probudilo. Tvrdilo se, že je třeba na něj dohlížet, neboť nezapomene ani na jeden z rozpracovaných úkolů, ale zapomíná jíst.

Přední český církevní dějepisec Amedeo Molnár se několikrát zmínil o tom, jak Calvin neměl to štěstí, aby ve vypjatém úsilí dostat povinnostem v péči o církve a o ženevskou obec dokázal zachovat své vlastní normy, které jako pečlivý a důsledný interpret Písma, kazatel a bohoslovecký myslitel stanovil. V praxi tak vícekrát, mylně a někdy s nenapravitelnými následky, unikl vyhlašovanému nároku Božího svrchovaného majestátu a vydal se velmi nenáležitou zkratkou organizační, správní, politické nutnosti – volbou toho, co se mu jevílo jako menší zlo v dané situaci. Zřejmým vrcholem těžkých osobních selhání bylo úsilí, s nímž vynutil odsouzení Miguele Serveta. Všechny pokusy najít tam pro Calvinův postup omluvu troskotají. Dal zabít člověka nelidským způsobem, a to nikoli pro zločin, nýbrž pro myšlenky. Jan Calvin po sobě nezanechal památku bezchybného hrdiny. (Naštěstí tudíž také dosud nikdo nenavrhl jeho svatořečení!)

Co tedy z jeho působení vzniklo a zůstalo? Namátkou jmenujme:

široký světový proud reformovaných církví, jejich důraz na náležitou podobu správy sboru a církve a náležitou funkci církve ve státě a společnosti, presbyterně synodní zřízení (s principem subsidiarity uplatňovaným ne snad jen ve správě Českobratrské církve evangelické, nýbrž např. i ve správě současné Evropské unie),

strohost a neokázalost reformované bohoslužby, v níž se uplatňuje zvěstná povaha před obřadností, respektuje kněžství všech, kdo věří v Krista, a tudíž i podporuje aktivní účast celého „shromáždění“ na bohoslužebném ději,

chápaní bohoslovecké práce jako vstupování do rozhovoru, který vedou svědkové Boží a Kristovi, aby oznámili, že je pro nás, Bohu odcizené, záchrana, máme v co doufat, máme oč usilovat, máme komu věřit.

Jaroslav Vítek

Calvinova pečeť

se symbolem ruky nabízející srdce

BRNO – ŽIDENICE

O bioetice

Židenický sbor jistě udělal dobře, když si pro víkend 17. a 18. října vybral jako hosta pro službu slovem ordinovaného presbytera ČCE, Doc. MUDr. Zdeňka Susu.

Při sobotním večerním sborovém setkání nás sestra Prof. Jana Nechutová seznámila nejen s ním, ale i s jeho nečekaným okruhem zájmů. Kromě jeho celoživotních medicínských zkušeností, a byly hlavně díky minulému režimu opravdu velmi pestré, jsme se dozvěděli, že bratr Susa je houževnatým poutníkem, když absolvoval po etapách cestu až do Santiago de Compostela, vlastní malé nakladatelství a také je odborníkem na slovo vzatým na téma pivo. Během večera došlo na všechna témata, ale pozvání na přednášku znělo na bioetiku, a tím ze strany hosta také večer začínal.

Úvodem nás bratr Susa seznámil se svojí publikací s názvem „Tělo a duše ve zdraví a nemoci“, kterou paradoxně vydalo jiné nakladatelství. Další zajímavostí bylo, že své životní zkušenosti křesťana a lékaře dokázal dostat do knihy téměř do kapsy. A do třetice, než jsme byli zasvěceni do bioetiky, vyslechli jsme si Hippokratovu přísahu v původním znění (žil 377 - 460 př. Kr.). Zjistili jsme, že když se oprostíme od dobového obalu, mají její zásady nadčasovou platnost dodnes. Do dnešní doby se tři odstavce Hipokratovy přísahy rozrostly na celý vědní obor lékařské etiky s názvem bioetika. Ta má tři oblasti: problémy okolo počátku lidského života, problémy zdraví, nemoci a léčení během života a problémy kolem smrti.

Současná bioetika uvádí, kde jsou problémy, diskutuje o nich, ale každého vede, aby řešení našel sám. Bratr Susa s námi probral tyto oblasti z hlediska

jak věřícího praktikujícího lékaře, tak z pozic potenciálních rodičů či pacientů. Přednášel sugestivně, zejména při líčení počátku lidského života, kde nám přímo v barvách vyličil, jak lidský zárodek vypadá. V žádném případě nijak nenavodil situaci pro jednoznačné závěry týkající se např. problému potratů, což je v dnešní době vzácností. Při probírání druhé části jsme se dozvěděli o posunu v určování názvů a funkcí některých orgánů, jako například srdce, dnes značící cit, v biblických dobách i myšlení, rozum a rozhodování. Kéž bychom si i dnes uvědomili, že srdce není jen cit, ale hlavně rozum, rozhodnutí a vůle. Starověk situoval lidské city do střev. Střeva jsou opravdu nejčastějším místem, kde se odráží psychická nadstavba našich nemocí, např. průjem při strachu či stresu. Kralická bible je užívá jako synonymum pro city a my jsme s podivem vyslechli, jak je jich plná. Nově jsme pochopili výzvu apoštola Pavla: "Oblectě se v střeva milosrdenství!" (Kol 3,12)

Stať o zdravé výživě bratr Susa převedl do lehčího tónu líčením svých pivních znalostí, spojených s výlety po stopách Karla Hynka Máchy, kterého kromě romantických zřícenin zřejmě zajímaly i pivovary okolo nich. Díky těmto znalostem a jejich knižnímu publikování, tentokrát ve větším formátu a ve vlastním nakladatelství, se bratr Susa dostal do televizního pořadu Všechnopárty Karla Sípa. Na závěr jeho lékařské résumé - jedno pivo denně neškodí.

O tom, že setkání bratra Susy s námi bylo opravdu vřelé, svědčí i to, že jsme všichni včetně něho vydrželi mrznout celý večer v naší nevytopené modlitebně.

Pro ty, kteří se sobotního večera nezúčastnili, bylo alespoň povzbuzující nedělní kázání na text 1 Kr.19,1-18 Eliáš na Chorebu. Bratr Susa nám na Eliášově příběhu ujasnil pojem soběštrdnosti. Ta je sice vždy zahleděním sama do sebe, ale nejen v sebeobdivu, i v sebeobviňování. Obojí mívá špatný konec. Eliášův příběh nám ukazuje řešení, jak je dobré brát vážně Boží vůli a ne svá sobecká a bolestínská východiska.

Alena Nováková

ZE SBORU BRNO - HUSOVICE

Podzimní povídání o letní rodinné vodě

Je jistě trochu neobvyklé psát v době podzimních plískanic a mlh o letním plutí po řece, ale snad může být takový v adventu skoro nepatřičný článek letně slunečnou potěchou v době lezavé a sychravé zimy. Navíc si čtenář Setkávání může ke čtení přizvat pomocníky – horký čaj s medem, možná i plápolající oheň v krbu či kamnech a hlavně možnost snění...

Patrně platí úsloví o nejkrásnějším pohledu na svět z koňského hřbetu, ale díky tomu, že jsem dosud neměl možnost toto tvrzení prověřit, mohu si zatím klidně myslet, že nejkrásnější pohled na svět je z místa zadáka na kanoi plující po řece nebo z raftu obsazeného rozdováděnými dětmi. Nechci proti sobě stavět koně s kanoi, a případné srovnání obou také poněkud pokulhává,

ovšem pozor! I kanoe či vor si umí v peřejkách hezky poskočit, na jezu vás klidně vyhodí ze sedla a i plavidla je třeba umět přesně ovládat a zároveň se k nim pěkně chovat. Jednu, zdá se podstatnou odlišnost, co mě napadá, si však dovolím uvést: V koňském sedle si člověk asi více vychutná samotu. A asi už tedy tušíte, co nás naopak tak láká na plutí po řece. Je to společenství, které v situacích, co voda přináší, je prožíváno intenzivněji. Hezké zážitky zůstávají, ty smutné snad odnáší voda. A navíc, málokdy potkáte vodáka samotáře, a i ten, když vás bude míjet, přátelsky pozdraví.

Letos podruhé jsme sborově posbírali svoji drobotinu, bagáž a vyjeli, tentokrát na řeku Lužnici. Lodě nás čekaly v kempu, v místě, kde splutí horního toku řeky ukončila sborová mládež. Někteří z naší výpravy onemocněli, další měli přijet později, a tak jsme pro začátek byli jen tři tatínci a sedm dětí. Míst v lodích a raftu však aspoň pro dvacet. Co s kanoemi, které už byly složené v kempu? Není škoda, aby zahálely? Jediná, víceméně nahodilá sms však přivolala hned celou další spřátelenou rodinu, co trávila dovolenou v Suchdole, a v den našeho vyplutí se dokonce chystala zapůjčit lodě a plout po Lužnici. Tož pluli s námi a bylo hned veseleji, takové nečekané rozšíření pospolitosti. Někdy stojí za to poslat sms, když už ty telefony s sebou všude taháme.

Kdo jezdí na vodu, odváží si domů historky, na které se nezapomíná. Z letošní vody mám pro Vás jednu. Srkněte si čaje a ještě chvíli poslouchejte, za chvíli budu končit.

Vozíme indiánský stan, tee pee, loni zachránil výpravu, když dva dny propršely. Nedáme na něj dopustit. Je pěkné se v tee pee schovat, je ale těžké jej postavit. Jeden přejezd z kempu do kempu, což také patří k vodě, nám časově příliš nevyšel, a tak po příjezdu do ztemnělého tábořiště byl na řadě těžký úkol postavit tee pee. Pro tři otce a hordu dětí. Všude tma, jen na protějším břehu na verandách chatěk seděli lidé jak v lóžích divadla. Za kmitavého svitu baterek a ostrých povelů nejzkušenějšího z nás začalo dramatické představení pro diváky – chataře. Jedenáct tyčí pospojovaných z 33 částí je sice z duralu, ale jako celek, i s plachtou, jsou pořádně těžké. Prvním krokem bylo vztyčení všech 11 tyčí s plachtou. Povedlo se. To je okamžik, kdy tee-pee sice stojí, ale tyče jsou zatím kolmo k zemi a tak blízko u sebe, že uvnitř je místo jen pro stavitele. Následuje rozhodující část stavby, kdy je třeba tyče od sebe postupně odsunovat, aby došlo k vypnutí plachty a správnému náklonu tyčí. Teprve pak stan stojí sám. Tato rozhodující část stavby se nepovedla. Za křiku odhánějícího děti do bezpečné vzdálenosti a ohlušujícího rachotu způsobeného postupným padáním duralových tyčí všichni chataři na verandách trávící večer poklidným klábosením naráz zmlkli v němém úžasu. A napjatě mlčeli ještě hodnou chvíli, když jsme se o totéž pokusili i podruhé a po... a to by jako podzimní povídání o letní vodě mohlo stačit. Zbytek si musíte dosnit nebo si třeba počkat na léto a vypravit se na vodu také.

Přeji požehnané vánoce. Petr Konvalinka

Brno I

V úvodu schůze blahopřál bratr kurátor Václav Matoulek jménem celého staršovstva nově zvolenému seniorovi a vyjádřil odhodlání pomáhat mu v jeho nových úkolech. Bratr farář poděkoval za důvěru a slíbil, že se bude snažit, aby jeho nová funkce neznamenal, že by se méně věnoval svému sboru. Bylo usneseno, že v učebně bude zřízena seniorátní kancelář. Z minulého období jsme s vděčností hodnotili zejména návštěvu manželů Hanesových a ekumenické bohoslužby v říjnu. Bratru Navrátilovi bylo poděkováno za dopravu sestry farářky k bohoslužbám do Rychmanova. Byl schválen plán akcí do konce roku. Do dětského klubu pořídíme nové židličky a stolek. Bylo zakoupeno nahrávací zařízení, které umožní umísťovat na webových stránkách nahrávky kázání ve formátu MP3. Byl schválen ideový záměr výstavby na Pellicově, který bude zadán vybraným architektům.

Jiří Gruber

Brno II

Staršovstvo vyslechlo zprávu o průběhu a výsledcích seniorátního konventu v Blahoslavově domě. Ocenilo účinnou pomoc řady dobrovolných spolupracovníků a spolupracovnic ze sboru, zejména při přípravě jídla pro delegáty konventu. - - Mezi shromážděními, která připravujeme pro čas do začátku adventu, mají důležité místo zejména služby Boží připravované mládeží na neděli 22. listopadu a služby Boží na prahu adventního času v neděli 29. listopadu; seznámili jsme se s průběhem příprav. - - Hospodářská komise přijala pověření k odpovědnému rozhodnutí o úpravě výše nájemného v bytech v obytné části Blahoslavova domu. - - Staršovstvo souhlasí s tím, aby se sbor podle možnosti opět připojil k akci Noc kostelů. S jejím průběhem máme z letošního jara dobré zkušenosti a vítáme, že se s jejím konáním počítá i v příštím roce. - - Pokračuje příprava volby nového staršovstva; ta by měla být vykonána v průběhu příštích čtyř měsíců.

Jaroslav Vítek

Brno – Židenice

Staršovstvo bylo seznámeno s obsahem a výsledky jednání konventu brněnského seniorátu a vrátilo se rovněž k volbě Romany Špačkové na místo druhého faráře našeho sboru. Dále jsme kromě jiného jednali o programu ve sboru v adventní a vánoční době a připravovali adventní sborový dopis. Staršovstvo vyhovělo žádosti Českého rozhlasu přenášet bohoslužby z našeho sboru na první svátek vánoční. – Do plánu oprav sborových prostor (po dovybavení dětského koutku je to v nejbližší době vymalování modlitebny) vstoupila náhle nutnost opravit dešťovou kanalizaci v okolí modlitebny. Kamerová kontrola ukázala, že je ve velmi špatném stavu a možná je i příčinou vlhnutí zdiva v suterénu budovy.

L. Švanda